

C295 – LEE44

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2005-2006

22 juni 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN
PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer John Vrancken tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de toegankelijkheid van de reguliere containerparken voor bedrijfsafval	1
Vraag om uitleg van de heer John Vrancken tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het veilig storten van asbesthoudende afvalstoffen	3
Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de recyclage van cd's	6
Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het Boscompensatiefonds	7

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Vraag om uitleg van de heer John Vrancken tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de toegankelijkheid van de reguliere containerparken voor bedrijfsafval

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Mijnheer de minister, het milieuaspect van onze woon- en werkomgeving verdient steeds meer aandacht en wordt in uw beleidsnota dan ook duidelijk omschreven als een aandachtspunt. Er staat: 'De voorbije jaren zijn grote inspanningen geleverd om ook afvalpreventie bij bedrijven te bevorderen. Het preventiebeleid moet echter nog verder ontwikkeld worden in een geïntegreerd afvalbeleid.' Onder punt 2.4 zet u het afvalstoffenbeleid uiteen, met de nadruk op kwalitatieve en kwantitatieve preventie van bedrijfsafval.

In de afvalstoffenproblematiek speelt de industrie een niet te onderschatten rol, aangezien deze sector een grote producent is van zowel industrieel als minder gevaarlijk afval. Volgens de OVAM is de industrie verantwoordelijk voor 90 percent van onze afvalberg. De afvalstromen van de bedrijfswereld worden doorgaans goed georganiseerd via de geëigende ophaal- en verwerkingsbedrijven.

Binnen de industrie zijn het vooral de KMO's die als grote vervuiler worden aangewezen. Niet altijd terecht, aangezien een aanzienlijk deel van hun afval is samengesteld uit gewoon huishoudelijk afval of restafval, dat via de industriële ophaling of verwerking zijn weg vindt naar de bewuste afvalberg. Dat geeft natuurlijk een vertekend beeld van die afvalberg.

De OVAM zette eind 2005 het eco-efficiëntiescanprogramma voor de KMO's op punt. Ik heb begrepen dat het intussen bij 30 bedrijven getest wordt, om later geëvalueerd en verder geïmplementeerd te worden.

In de zwarte afvalzakken voor de KMO's en in de afvalcontainers komt nogal wat rest- en ander afval

terecht, wat de kostprijs van de verwerking voor de bedrijven aanzienlijk de hoogte injaagt, maar tegelijk ook de statistieken van particulier huishoudelijk afval – 150 kilogram per jaar – beïnvloedt. Dat kan niet de bedoeling zijn, maar door deze KMO's wordt dat ook zeker niet met die bedoeling gedaan. Het is veeleer een gemakkelijheidsoplossing.

Bij de KMO's zijn er natuurlijk heel wat bouw- en afbouwbedrijven. In die sector bestaat doorgaans een vrij goede regeling voor het milieubeheer. Het veiligheidscertificaat voor aannemers wordt, onder druk van de opdrachtgevers, maar ook onder invloed van de grote aannemingsbedrijven die de reflex hebben tot duurzaam ondernemen, steeds meer gebruikt. In het VCA-systeem wordt belangrijke aandacht besteed aan preventie ter vrijwaring van het milieu en aan de nauwgezette toepassing van het beheer van het industrieel afval. De sector reguleert hier zichzelf. Er worden regelmatig interne en externe audits uitgevoerd – die de bedrijven trouwens veel geld kosten – en men legt vrij strenge regels op om de wetgeving in de bedrijfsvoering te implementeren en te doen toepassen. Een bedrijf dat zichzelf respecteert en op de markt wil meespelen, implementeert het VCA-certificaat.

Voor de meeste KMO's is een van de prioriteiten dat zij tegen marktconforme tarieven toegang kunnen krijgen tot het containerpark, weliswaar niet voor het chemisch of gevaarlijk afval, maar voor een belangrijk deel van het afval dat vergelijkbaar is met regulier huishoudelijk afval. Bedrijven toelaten te selecteren op het containerpark zou een win-winsituatie zijn voor gemeenten, bedrijven en milieu. Hierdoor kunnen schaalvoordelen ontstaan, wat voor de gemeenten bijkomende inkomsten kan creëren en voor de bedrijven welkome besparingen.

Op gemeentelijk niveau zou het aanstellen van een deskundig milieuambtenaar een toegevoegde waarde betekenen in de begeleiding van bedrijven met het oog op het verkrijgen van een milieuvergunning. Hij zou het bedrijf kunnen begeleiden van bij de opmaak van de aanvraag tot bij de goedkeuring van de milieuvergunning. De administratieve afhandeling en de begrijpbaarheid van de regelgeving zijn immers problemen die het meest voorkomen bij de aanvraag

van een milieuvergunning. Deze ambtenaar is het eerste aanspreekpunt voor de ondernemer tijdens de vergunningsprocedure en zal hem dan ook begeleiden bij het bekomen van zijn milieuvergunning. Dat betekent dat de milieuambtenaar over de nodige kennis en deskundigheid terzake moet beschikken.

Mijnheer de minister, in mei 2005 verklaarde u, naar aanleiding van een vraag om uitleg in de commissie, dat een overlegplatform met vertegenwoordigers van de belangrijkste bedrijfsorganisaties voor KMO's de initiatieven en acties met betrekking tot het uitvoeringsplan gescheiden inzameling van bedrijfsafval van kleine ondernemingen van nabij opvolgt. Gebeurt dat nog steeds op gezette tijdstippen? Wat is de frequentie van de bijeenkomsten en wat zijn de resultaten?

In diezelfde commissie stelde u dat het rapport bedrijfsafvalstoffen van de OVAM als eerste doel heeft om enkele frappante cijfers in de kijker te zetten, maar dat er misschien wel enige verwarring mogelijk is, zodat het nodig is om een en ander uit te klaren en u in de toekomst op een andere manier moet communiceren. Is dat intussen gebeurd en op welke manier gebeurde dat?

Mijnheer de minister, hoe staat u tegenover het voorstel om ook bedrijven tot het containerpark toe te laten voor niet-gevaarlijk afval? Hierdoor is er een grotere controle over de afvalstromen en tegelijk wordt ook de kost voor afvalophaling en -verwerking voor de bedrijven aanzienlijk verlaagd. Overweegt u deze maatregel uit te werken en desgevallend de gemeentelijke overheden hierover in te lichten, in het licht van uw eigen stelling dat op een andere en betere manier moet worden gecommuniceerd?

Denkt u eraan om op gemeentelijk niveau de aanstelling van een deskundig milieuambtenaar voor te stellen en in voorkomend geval voor de nodige opleiding van deze en de reeds aangestelde milieuambtenaren te zorgen, wat tot de vereiste deskundigheid moet leiden om de KMO's in hun afvalbeheer te begeleiden?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer Vrancken, het overlegplatform dat het uitvoeringsplan 'Gescheiden inzameling van bedrijfsafval van kleine ondernemingen' opvolgt, in het kort het KMO-plan, vergadert viermaal per jaar. In dit overlegplatform zijn zowel de gemeenten en intercommunales, de afvalbedrij-

ven als de producenten van bedrijfsafval vertegenwoordigd. De leden van het platform werkten samen aan een informatiebrochure over de voor de KMO's belangrijkste elementen van het Vlarea. Er wordt samengewerkt aan het sensibiliseren van KMO's voor selectieve inzameling van bedrijfsafvalstoffen. In het kader van dit overleg werd een rapport opgesteld over de inzameling van bedrijfsafvalstoffen door de lokale besturen. De voortgang van dit uitvoeringsplan wordt tweejaarlijks geëvalueerd.

Over het rapport over bedrijfsafvalstoffen is geen verdere externe communicatie gevoerd. In het rapport over de productie van bedrijfsafvalstoffen over het jaar 2003 – van 15 december 2005 – is wel rekening gehouden met de opmerkingen en is de nodige duiding gegeven bij de cijfers. Het rapport werd ook besproken in het overlegplatform KMO-plan. Het verstrekken van cijfers over de afvalinzameling bij kleine en gewone KMO's met voldoende duiding van de context is ook een aandachtspunt voor de voortgangsrapportage van het KMO-plan.

De gemeentebesturen hebben volgens het afvalstoffendecreet alleen een zorgplicht voor huishoudelijke afvalstoffen, niet voor bedrijfsafvalstoffen. De lokale besturen beslissen autonoom om een afvalinzameling van bedrijfsafvalstoffen uit te voeren voor de kleine ondernemingen en instellingen op hun werkingsgebied. In het KMO-plan vragen de acties 15, 16 en 17 dat de gemeenten voor de inzameling van vergelijkbare bedrijfsafvalstoffen hun huis-aan-huisinzameling en/of hun containerpark open stellen voor kleine ondernemingen.

Het KMO-plan bepaalt de voorwaarden waaraan de inzameling van bedrijfsafvalstoffen moet beantwoorden: de bedrijven moeten de effectieve kostprijs van de inzameling vergoeden, de capaciteit van het gemeentelijke inzamelcircuit mag niet overbelast worden waardoor de dienstverlening naar de burger in het gedrang zou komen, de bij bedrijven ingezamelde hoeveelheden afval moeten kunnen worden losgekoppeld van de cijfers voor de huishoudelijke afvalstoffen en tot slot, de scheidingsregels vervat in het Vlarea, artikel 5.2.2.1, moeten door de bedrijven worden nagevolgd.

In het overlegplatform KMO-plan van 7 juni 2006 is een consensus bereikt over de inzameling van met huishoudelijk afval vergelijkbare afvalstoffen van KMO's door gemeenten. Een belangrijk punt hieruit is dat alleen bedrijfsafval dat in vergelijk-

bare hoeveelheden als in een normaal huishouden wordt aangeboden, via het normale gemeentelijke inzamelcircuit kan worden meegenomen of via het containerpark kan worden ingezameld. Een aparte inzameling heeft geen meerwaarde, vooral omwille van mobiliteitsredenen. Andere belangrijke punten zijn dat dit bedrijfsafval wel apart wordt geregistreerd en dat lokale besturen die toch bedrijfsafval in grotere hoeveelheden willen inzamelen, dit doen met een aparte bedrijfstak en volledig aan marktconforme voorwaarden.

De OVAM en de VVSG zullen de gemeenten hiervan op de hoogte brengen. Dit zal ook opgenomen worden in het nieuwe uitvoeringsplan voor huishoudelijke afvalstoffen dat op dit ogenblik in voorbereiding is.

De gemeenten, de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden, de provincies, de OVAM en het Vlaams Agentschap Ondernemen leveren inspanningen om de bedrijven in te lichten over de mogelijkheden voor de inzameling en het verwerken van hun bedrijfsafvalstoffen. Vandaag zijn de milieuambtenaren van veel Vlaamse gemeenten al het aanspreekpunt voor verschillende aspecten van het milieubeleid van de bedrijven, ook wat betreft afval. De Vlaamse afvalbedrijven hebben hun dienstverlening uitgebreid naar het verstrekken van advies over logistiek en beheer van afvalstoffen en bieden een service voor de afvaladministratie aan. Zo werd vrij recent in de Antwerpse haven de Econatie opgericht.

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord dat zeer volledig was op alle vragen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer John Vrancken tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het veilig storten van asbesthoudende afvalstoffen

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, asbest is een vezelachtig mine-

raal dat vele goede eigenschappen bezit en daarom momenteel in Vlaanderen nog steeds wordt verwerkt in bouwstoffen of als zodanig wordt ingevoerd. Het thema is vrij actueel, denk aan het verhaal van de heer Karel Vinck van vorige week, en ook deze week is asbest opnieuw in het nieuws gekomen.

In het verleden werd asbest nog meer verwerkt in allerlei warmte-isolerende en slijtvaste bouwstoffen. De gevaren bij het vrijkomen van asbestvezels voor de gezondheid, namelijk gevaar voor asbestose, mesothelioom en longkanker, zijn inmiddels mede door de informatiecampagnes van de overheid genoegzaam bekend. Daarom werden een aantal asbestoepassingen in 1978 bij wet verboden en is de manier waarop in arbeidssituaties met asbest wordt omgegaan, streng gereguleerd.

Doorgaans wordt de reglementering terzake door de industriële sector en de bouwsector goed nageleefd en volgen deze sectoren de algemene maatregelen ter voorkoming van blootstelling aan asbest goed op. Voor de privé-sector is dat wel even anders.

De beleidsnota 2004-2009 'Leefmilieu en natuur' kondigt diverse aanpassingen aan van het Vlarem. Maar de MiNa-Raad formuleerde in een brief van 24 november 2005 een advies om onder andere het besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van Vlarem I en Vlarem II ter doorvoering van correcties van errata en verdere omzetting van EU-regelgeving grondig te herwerken en opnieuw ter advies voor te leggen.

In dit advies vermeldt de raad een niet-limitatieve lijst van problemen ten gevolge van de wijze waarop de Europese regelgeving werd omgezet. Ik citeer de criteria voor de aanvaarding van afvalstoffen in elke stortplaatscategorie uit het advies: 'De raad is bezorgd dat het voorliggende voorstel de drempel voor gewenste inzameling en verwerking van asbest(cement)afval verhoogt. Onder meer zullen containerparken waar asbest(cement)afval wordt ingezameld, verplicht worden om een milieucoördinator A in dienst te hebben. Daarnaast zullen de gewijzigde acceptatievoorwaarden voor het storten van asbest(cement)afval voor inerte afvalstoffen de storkosten doen toenemen. Dit kan aanleiding geven tot nonchalanter omspringen met asbestcementplaten en asbest(cement)afval waardoor die bijvoorbeeld in (mobiele) breekinstallaties kunnen terecht komen. (Art. 5.2.4.1.7 van Art. 36).'

Verder bepaalt het bestaande decreet terzake nog dat asbestbevattend afval waaruit vezels gemakkelijk kunnen vrijkomen, als gevaarlijk afval moet worden beschouwd, en dat dit door particulieren bij het KGA kan worden aangeboden. Maar asbestafval, waarin vezels stevig gebonden zijn, moet als bouw- en sloopafval worden behandeld, zij het dat stofvorming zo veel mogelijk moet worden voorkomen: particulieren en aannemers kunnen met asbestcementafval terecht in containerparken waar bouw- en sloopafval wordt aanvaard.

In de praktijk is dat nu wel even anders. Particulieren die verbouwingswerken uitvoeren, rijden hun asbestcementafval, doorgaans golfplaten, naar het containerpark waar het conform de regelgeving in containers voor bouw- en sloopafval wordt gestort. Aannemers moeten van de veiligheidscoördinator die de werf volgt, hun asbestcementafval op een omzichtige manier op palletten sorteren en zo naar het containerpark vervoeren, waar ze dan gewoon in de containers voor bouw- en sloopafval moeten worden gegooid. Beide manieren van storten ontwikkelen nogal wat stof en leiden onvermijdelijk tot het breken van deze asbestcementplaten, waarbij asbeststofdeeltjes vrijkomen, die schadelijk zijn voor het personeel en de bezoekers van de containerparken.

Mijnheer de minister, mijn vragen gaan over de wijze van storten van asbestafval. In hoeverre bent u al tegemoetgekomen aan het advies en de opmerkingen van de MiNa-Raad op het besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van Vlarem I en van Vlarem II ter doorvoering van correcties van errata en verdere omzetting van EU-regelgeving? Werden deze opmerkingen al verwerkt?

Beschikt intussen elk containerpark waar bouw- en sloopafval wordt gestort, over een milieucoördinator A? Zo ja, beschikt u over enige rapportering inzake de afvalstroom van asbesthoudende stoffen? Zo neen, wanneer zullen deze milieucoördinatoren hun activiteiten aanvangen?

Hoe denkt u het probleem van onzorgvuldig storten van asbestafval in de containerparken onder de aandacht te brengen van de uitbaters van deze containerparken met het oog op de naleving van de veiligheidsnormen terzake voor de gezondheid van de werknemers en de bezoekers van die containerparken?

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, in de Vlaamse bouwsector komen jaarlijks ongeveer 60.000 ton gevaarlijke afvalstoffen vrij. Het gaat dan niet alleen over PCB's, teerhoudende stoffen en materialen in asbest, maar vanaf dit jaar worden ook asbestmengplaten, asbestleien, asbesttegels en andere bouwmaterialen met hecht gebonden asbestvezels als gevaarlijke afvalstoffen beschouwd.

Die gevaarlijke afvalstoffen komen in belangrijke mate vrij bij de uitvoering van sloopwerken en in het bijzonder bij de afbraak van voormalige industriële sites. Voor de sloper is het niet altijd gemakkelijk om deze gevaarlijke stoffen te herkennen en te identificeren. De gevaren hiervan blijken soms na een grondige analyse, wanneer het gebouw gesloopt is.

Tijdens een bouwbeurs vorig jaar heeft minister Van Mechelen aangekondigd bij de VCB dat hij een sloopmodelbestek wil opmaken voor afvalstoffen bij het slopen. Mijnheer de minister, in hoeverre volgt u dat plan van minister Mechelen op?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mevrouw Van den Eynde, als ik u goed begrijp, zou minister Van Mechelen in zijn hoedanigheid van minister van Ruimtelijke Ordening gezegd hebben dat hij een modelbestek zal opmaken voor het slopen van gebouwen die mogelijk gevaarlijke producten bevatten.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, ik kan u zelfs meedelen wanneer minister Van Mechelen dat heeft aangekondigd. Dat was op de Matexpo-beurs op 8 september 2005.

Minister Kris Peeters: Ik zal nakijken of dat ook is meegedeeld aan mijn kabinet en diensten. Ik zal dat dan verder bekijken met minister Van Mechelen. U begrijpt natuurlijk dat ik niet alles wat mijn collega's op beurzen vertellen, in de gaten kan houden.

Mijnheer Vrancken, wat uw eerste vraag betreft, kan ik meedelen dat de opmerkingen die de MiNa-Raad formuleerde in zijn advies van 22 november 2005 werden geëvalueerd en verwerkt in het ontwerp van besluit dat door de Vlaamse Regering principieel is goedgekeurd op 20 januari 2006. Na ontvangst van het advies van de Raad van State heeft de Vlaamse Regering het ontwerp van besluit op 12 mei 2006 definitief goedgekeurd. Dit document is nog niet gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. Het is wel via het internet raadpleegbaar, op de website van

de afdeling Milieuvergunningen met als URL www.mina.be/amv.html. Bij dit besluit van de Vlaamse Regering van 12 mei 2006 hoort een verslag aan de Vlaamse Regering waarin de dankzij het besluit doorgevoerde wijzigingen uitgebreid zijn toegelicht.

Het is niet nuttig om dat verslag in extenso voor te lezen. Toch wil ik enkele elementen vermelden. Over artikel 10 van het besluit staat er in het verslag dit: ‘De Europese beschikking 2003/33/EG van 19 december 2002 tot vaststelling van criteria en procedures voor het aanvaarden van afvalstoffen op stortplaatsen bevat onder punt 2.3.3 van de bij deze beschikking bijgevoegde bijlage een geëigende regeling voor ‘Asbestafval’. Meer bepaald wordt voorgeschreven dat bouw materiaal dat asbest bevat en ander geschikt asbestafval zonder tests mogen worden gestort op stortplaatsen voor ongevaarlijke afvalstoffen in overeenstemming met ‘stabiele niet-reactieve gevaarlijke afvalstoffen’ als bedoeld in artikel 6, c), iii, van de EG-richtlijn 1999/31/EG. Voor de toepassing van deze bepalingen dringt zich een overeenkomstige regeling in Vlarem op wat inzonderheid de invoering van indelingsrubrieken voor deze nieuw geïsoleerde afvalstoffen veronderstelt.’

Er worden nieuwe rubrieken toegevoegd. Zo wordt in subrubriek 2.2.1, e) het volgende opgenomen: ‘Voor deze eerste klasse-inrichting wordt evenwel geen verplichting tot aanstelling van een milieucoördinator geëist.’ In die subrubriek worden de te realiseren voorwaarden opgenomen. Ik ga niet verder uit dat document citeren. Het belangrijkste lijkt me evenwel dat we met het advies van de MiNa-Raad rekening hebben gehouden en omgezet in de Vlarem-wetgeving.

Wat uw tweede vraag betreft, is – zoals gezegd – met het genoemde besluit van 12 mei 2006 de Vlarem-indelingslijst gewijzigd. Daardoor is voor de opslag van de in eerste klasse ingedeelde opslag en overslag van meer dan 1 ton asbestafval bestaande uit asbestcement of andere asbesthoudende bouwmaterialen waarin asbest in gebonden vorm aanwezig is, geen milieucoördinator vereist. Voor een containerpark van de indelingslijst van Titel I van Vlarem is geen milieucoördinator vereist. Op een containerpark mag asbestcementafval worden aanvaard als deze afvalstof uitdrukkelijk in de milieuv vergunning is vermeld.

Wat betreft asbesthoudende afvalstoffen die op containerparken worden ingezameld, kan ik meedelen

dat voor het jaar 2004 2,7 percent van het totale bouwafval bestond uit asbesthoudend bouw- en sloopafval, voor een totaal gewicht van 14.054 ton.

Voor de laatste vraag moet ik verwijzen naar artikel 5.2.2.1.3, paragraaf 3, van Titel II van Vlarem. Daarin is bepaald dat het ingezamelde asbestcementafval of ander asbesthoudend afval waarin asbest in gebonden vorm aanwezig is, gescheiden van de rest van het bouw- en sloopafval moet worden opgeslagen. Dat lijkt me erg belangrijk. Met uitzondering van het sorteren van het asbesthoudend afval mag geen enkele bewerking van dat afval worden uitgevoerd. Men moet echt voorkomen dat er asbest vrijkomt en alle nodige maatregelen nemen om de verspreiding van asbestvezels te voorkomen.

Deze maatregelen kunnen bijvoorbeeld bestaan uit de afdekking van de container met asbestcement tijdens de sluitingsuren, of uit het plaatsen van een sproei-installatie. Dat moet de hinder en de risico's tot een aanvaardbaar niveau beperken. De containerparkwachters zien erop toe dat asbesthoudend afval op een zorgvuldige manier in de containers wordt gedeponeerd.

De uitbaters van de containerparken moeten ook de bepalingen van het koninklijk besluit van 16 maart 2006 betreffende de bescherming van de werknemers tegen de risico's van blootstelling aan asbest naleven. Deze bepalingen maken deel uit van de Codex voor Welzijn op het Werk. De controle op de naleving van deze wetgeving behoort tot de bevoegdheden van de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg.

Ik besluit. Wij hebben de nodige maatregelen genomen om een en ander in onze wetgeving te integreren. Ik hoop dat het besluit binnenkort in het Belgisch Staatsblad zal worden gepubliceerd.

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het is natuurlijk goed dat al deze reglementen in wetten zijn opgenomen. Op papier is dit dus wel in orde, maar in de praktijk loopt het anders. Er bestaat immers heel weinig controle met betrekking tot asbesthoudende producten. Ik denk niet dat particulieren of aannemers moeten melden dat wat ze gaan storten asbest bevat. Mocht dat wel zo zijn, dan wordt er heel weinig controle uitgeoefend op de wijze waarop dit wordt gestort. Ik

heb de term 'gegooid' gebruikt. Het is inderdaad zo dat asbesthoudend bouwafval in een open container wordt gegooid, waarbij stof vrijkomt dat schadelijk is voor de gezondheid van zowel de werknemers als de bezoekers van het containerpark. Daarom wou ik ook weten in welke mate dit nauwgezet wordt gecontroleerd in het containerpark zelf, en in welke mate we daarbij kunnen ingrijpen. Dat was eigenlijk de kern van mijn vraag. Alles is goed gereguleerd, maar in de praktijk wordt geen toezicht uitgeoefend op de naleving van deze reglementen.

Minister Kris Peeters: Allereerst moet er natuurlijk een duidelijke reglementering zijn. Zonder dat staan we natuurlijk nergens. U hebt echter gelijk: als er een reglementering bestaat, moet die ook worden toegepast en gecontroleerd. Ik heb toegelicht wie verantwoordelijk is voor de concrete naleving ervan. Ook in het licht van recente mediaberichten is het in ieders belang dat die reglementering correct wordt nageleefd. Ik zal, uw laatste opmerking in overweging nemend, er nog eens bij de administraties en de gemeenten op aandringen dat deze wetgeving concreet zou worden toegepast. Mocht u concrete gevallen kennen waar dat niet het geval is, dan vraag ik u me die te signaleren.

De heer Patrick Lachaert: De bouwsector is zich meer van bewust van dit probleem dan de gemeenten. Het gaat immers over arbeidsbescherming en beroepsziekten. Het lijkt me dat dit op de bouwerven vrij goed wordt nageleefd, omdat dit wordt gepromoot door de bouwsector. Misschien is ten behoeve van de gemeenten wat meer sensibilisering noodzakelijk. De gemeenten zijn zich immers niet zo bewust van het gevaar van die producten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de recyclage van cd's

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, zoals u weet, verschijnen cd's en dvd's steeds meer in onze woonkamers en brievenbussen. Cd's, dvd's en cd-roms zijn solide informatiedra-

gers. Ze zijn gemakkelijk, eenvoudig te transporteren en op te bergen, en goedkoop te produceren. Vandaar het wereldwijde succes ervan, ter vervanging van oudere dataopslagmiddelen. In de toekomst zullen we steeds meer met deze schijfjes werken. Ook kranten, weekbladen en de computerindustrie hebben blijkbaar dit product als marketingmiddel ontdekt en delen alsmaar meer blinkende schijfjes uit, vaak gratis. We worden dan ook overspoeld door een overaanbod aan gratis cd-roms, dvd's of cd's. Veel van die schijfjes belanden jammer genoeg ongebruikt in de vuilnisbak, waarna ze worden gestort of verbrand.

Er zijn nochtans alternatieve verwerkingsmogelijkheden. Zo is er de mogelijkheid van het hergebruik. Blijkbaar bestaan er in het buitenland bedrijven die cd's hergebruiken, zonder ze eerst te moeten recycleren. Ze halen de informatie eraf door middel van een soort magnetisch veld, zodat ze opnieuw kunnen worden gebruikt.

Naast hergebruik, bestaat er blijkbaar ook een mogelijkheid tot recyclage. De cd's bestaan voornamelijk uit polycarbonaat, met daarop een laagje aluminium. Na het verwijderen van dat laagje, is het blijkbaar perfect mogelijk dat polycarbonaat te recycleren tot bijvoorbeeld computerkasten of hoogwaardige onderdelen van autodashboards. Uiteraard moeten de cd's dan wel apart worden ingezameld. In Duitsland wordt naar verluidt jaarlijks zo'n 5000 ton aan cd-materiaal ingezameld en gerecycleerd. Een groot gedeelte daarvan komt van de industrie, maar ook de particulier kan er zijn cd's kwijt via een apart inzamelkanaal. Duitsland heeft een inzameling opgezet analoog met de ophaling van gebruikte batterijen.

In ons land staan we nog niet zo ver. Sommige containerparken zouden naar verluidt al wel cd's inzamelen, maar wat daar verder mee gebeurt, is onduidelijk.

Daarom wil ik u de volgende vragen stellen, mijnheer de minister. Hebt u een zicht op de verschillende inzamel- en verwerkingsmogelijkheden voor cd's en dvd's, met hun respectieve milieu-impact? Werden ter zake reeds levenscyclusanalyses uitgevoerd in binnen- of buitenland? Zo ja, wat zijn de resultaten daarvan? Zo nee, zijn er plannen om in Vlaanderen te beginnen met dergelijke studies? Hebt u een zicht op bestaande vormen van selectieve inzameling van dergelijke schijfjes in Vlaanderen, zowel voor particulieren, bijvoorbeeld via de containerparken, als

voor de industrie? Zijn er plannen om de selectieve inzameling van dergelijke schijfjes in Vlaanderen te veralgemenen, met het oog op hergebruik of recycling? Wordt er gedacht aan het invoeren van een terugnameplicht voor de producenten en invoerders van dergelijke producten?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Martens, misschien moet ik u wat teleurstellen. Ik heb natuurlijk nog wat jaren om u tevreden te stellen: deze regeerperiode eindigt immers pas in 2009. Men is zich misschien onvoldoende bewust geweest van dit probleem, met deze vragen als gevolg.

Volgens de gegevens van OVAM is er vandaag geen systeem van selectieve inzameling in werking, met uitzondering van de containerparken in het werkingsgebied van het intergemeentelijk samenwerkingsverband Imog, dat Kortrijk en omgeving bestrijkt.

Dit gebeurt op vrijwillige basis. In het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007 zijn hierover geen bepalingen opgenomen. Verwerkingsmogelijkheden zijn echter wel beschikbaar. Er is in Vlaanderen een delamineringstechnologie beschikbaar die het technisch mogelijk maakt om de kunststof van het metaal te scheiden. Navraag heeft echter uitgewezen dat de aanvoer voldoende groot moet zijn om deze verwerking rendabel te maken. Volgens OVAM is over dit onderwerp geen levenscyclusanalyse beschikbaar, en is de opmaak van zo'n analyse ook niet gepland.

Op de tweede vraag luidt het antwoord dat er op dit ogenblik geen algemeen selectief inzamelsysteem in werking is omwille van de beperkte omvang van de afvalstroom. Een uitzondering is het initiatief van Imog.

Ten derde: er zijn geen concrete plannen om de selectieve inzameling van cd's in het Vlaamse

Gewest te verplichten. Eerst is overleg nodig om na te gaan of een apart inzamelsysteem rendabel en gewenst is. De invoering van een aanvaardingsplicht voor nieuwe afvalstromen, waaronder eventueel de zogenaamde consumables, is op dit ogenblik geen optie. We wachten het resultaat af van de evaluatiestudie van het instrument aanvaardingsplicht. Dit is begin 2006 al in deze commissie behandeld, tijdens de bespreking van de rapportage over de bestaande

milieubeleidsovereenkomsten. Deze evaluatie zal eind 2006 worden afgerond. Aan de hand van deze studie zal het toetsingskader om te bepalen welke afvalstromen in aanmerking komen voor een aanvaardingsplicht worden verfijnd. In elk geval wordt dat verder onderzocht, en daarbij is het misschien interessant om de ervaringen van Imog in rekening te brengen.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik denk dat het nuttig is om na te gaan of het inzamelsysteem van Imog succesvol is. Op basis van de cijfers van Imog kunnen we schatten hoeveel we in heel Vlaanderen via containerparken zouden kunnen inzamelen.

Als er nog geen plannen zijn om een aparte levenscyclusanalyse op te maken, dan lijkt het toch nuttig om dat alsnog te doen. Het heeft weinig zin om een selectieve inzameling en verwerking uit te bouwen als dat geen ecologische winsten oplevert. Nog afgezien van de evaluatiestudie over de aanvaardingsplicht lijkt het me zinvol om de VITO op te dragen om zo'n levenscyclusanalyse op te maken. Op basis van de resultaten ervan, van de inzamelresultaten van Imog en van de evaluatiestudie over de aanvaardingsplicht kan later dan worden beslist over de eventuele invoering van een inzamelings- en verwerkingsstelsel. Daaraan kan dan eventueel een aanvaardingsplicht voor de producenten en invoerders worden gekoppeld.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het Boscompensatiefonds

De voorzitter: De problematiek van het Boscompensatiefonds, en de vragen die men zich in Limburg stelt bij de aanwending van de middelen in dat fonds, werden recent nog besproken bij de aanpassing van de begroting 2006. Deze vraag werd echter ontvankelijk bevonden omdat ze een ander aspect behandelt, met name dat van de verzoeken tot vrijwillige aankoop.

De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, dit probleem is hier inderdaad al verschillende keren aangekaart. De Limburgers hebben er problemen mee dat ze de ontwikkeling van bos in West-Vlaanderen op zich nemen. De minister weet echter ook dat dergelijke systemen van schone ontwikkelingsmechanismen een instrument zijn om onze internationale klimaatdoelstellingen te halen. Misschien moeten de Limburgers er fier op zijn dat ze aan de schone ontwikkeling van West-Vlaanderen kunnen meewerken.

Mijnheer de minister, mijn vraag gaat over het ongebruikt laten van heel wat middelen van het Boscompensatiefonds. Voor elke vergunde ontbossing is in het Bosdecreet een compensatieplicht ingevoerd. Die compensatie kan gebeuren door effectief een compensatiebebossing uit te voeren – ofwel doe je dat zelf of je laat het aan een derde over – of door een bijdrage te storten in het Boscompensatiefonds, wat in het merendeel van de gevallen ook effectief gebeurt. Een effectieve compensatie is de beste vorm, want dat garandeert dat het bosareaal ook niet tijdelijk afneemt, maar blijkbaar kiezen de meeste ontbossers voor het storten van een bepaald bedrag in het Boscompensatiefonds.

De middelen die in dat fonds worden gestort, dienen in de eerste plaats voor de aankoop van te bebossen gronden. Uit een schriftelijke vraag van de heer Decaluwe van maart 2006 blijkt dat er de voorbije vijf jaar in Vlaanderen 833 hectare werd ontbost, waarvan 300 hectare gecompenseerd werd door herbebossing. Voor de overige 637 hectare werd een financiële compensatie van meer dan 13,8 miljoen euro betaald. Dat geld wordt amper gebruikt. Tot nog toe zou met dat geld slechts 110 hectare te bebossen grond zijn aangekocht. Dat betekent dat de middelen van het Boscompensatiefonds grotendeels ongebruikt blijven.

Ondertussen neemt het aantal ontbossingsdossiers toe. Op vijf jaar tijd zijn het er meer dan 4300. Het Boscompensatiefonds heeft natuurlijk ook maar zin als voor elke ontbossing nieuwe bebossing wordt gepland en gerealiseerd. Het vruchteloos opzij zetten van de gelden zal ons geen nieuw bos opleveren en zal zelfs leiden tot een afname van het bosareaal.

Boscompensatie kan gebeuren op heel wat gebieden op het gewestplan. Het kan in groene zones – natuur, reservaat, bosgebied –, in agrarisch gebied, in recreatiegebied en in gebied voor gemeenschapsvoorzie-

ningen. De voorgestelde compensatiebebossing moet wel voldoen aan door de wetgeving opgelegde machtigingen en vergunningen.

Opdat de compensatieplicht effectief zou worden gerealiseerd, zal vrijwillige bebossing – aankoop in der minne van te bebossen grond – hoe dan ook blijvend gestimuleerd moeten worden en moeten onnodige hinderpalen die de vrijwillige bebossing in de weg staan, uit de weg worden geruimd.

Mijnheer de minister, hoeveel verzoeken tot vrijwillige aankoop komen jaarlijks binnen bij de administratie? Over welke arealen gaat het? Hoeveel verzoeken worden effectief ingewilligd? Over hoeveel arealen gaat het dan?

Wat is de evolutie van de voorbije 5 jaar betreffende de verhouding tussen aangevraagde en ingewilligde verzoeken, naar aantal en arealen?

Wat is de geografische spreiding van de verzoeken en de eventuele inwilliging? Wat zijn de redenen voor het niet inwilligen van verzoeken?

Mijnheer de minister, hebt u al stappen ondernomen opdat de compensatieplicht effectief zou worden nagekomen? Welke stappen worden overwogen om een groter aandeel van de verzoeken tot vrijwillige aankoop effectief in te willigen?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer Martens, ik denk dat ik u voor een tweede keer vandaag wat zal moeten ontgoochelen.

Ik wil eerst het algemeen beleidspunt verduidelijken. De aankopen die gebeuren met kredieten uit het Boscompensatiefonds, gaan uiteraard over te bebossen gronden. Deze kredieten zijn wel steeds overdraagbaar naar het volgende begrotingsjaar. De kredieten op het MiNa-fonds worden daarentegen zowel gebruikt voor de aankoop van te bebossen gronden als voor de aankoop van bestaande bossen. Deze kredieten zijn niet overdraagbaar naar volgende begrotingsjaren.

In principe zijn de te bebossen gronden die gekocht worden op basis van het krediet van het MiNa-fonds te beschouwen als bosuitbreiding; de te bebossen gronden die gekocht worden op basis van het Boscompensatiefonds zijn te beschouwen als boscom-

pensatie. In de praktijk werden de aankoopdossiers van bossen en te bebossen gronden steeds gezamenlijk behandeld. Het agentschap doet ook aankopen van natuurgebied; ook hier is soms sprake van enige concurrentie tussen bos/natuur en mengvormen.

Voor het agentschap gaat het steeds om investeringen in terreinen. In de praktijk betreft het bovendien dikwijls aanbiedingen die zowel bos als te bebossen gronden omvatten, en waarvoor de eigenaar een behandeling in één dossier wenst. Aangezien de kredieten van het MiNa-fonds niet overdraagbaar zijn en die van het Boscompensatiefonds wel, streef ik ernaar om in de eerste plaats de kredieten van het MiNa-fonds jaarlijks volledig te benutten.

Gegevens over aanbiedingen door eigenaars worden niet bijgehouden aangezien ze nooit eenduidig zijn. Op dat vlak moet ik u teleurstellen, mijnheer Martens. Er is immers pas sprake van een aanbieding indien er ook overeenstemming kan worden gevonden over de prijs. Zeker voor natuurgebied en te bebossen gronden komt het nogal eens voor dat de schatting van het aankoopcomité te hoog is. Het is immers geen goede zaak indien de overheid door haar aankoopbeleid een prijsverhogende factor in de markt zou worden. De prijs hangt natuurlijk af van de ligging van een grond. Zo zijn de gronden rond stadscentra merkkelijk duurder door de concurrentie van hobbykwekers van vooral paarden.

Naast de prijs speelt ook de ligging een rol. Omwille van beheersbaarheid maar ook om bosbouwkundige redenen met het oog op het latere onderhoud proberen mijn diensten in bepaalde regio's grotere boscomplexen aan te leggen. We moeten bovendien ook rekening houden met de herbevestiging van de agrarische gebieden waar het juist de bedoeling is van de overheid om de landbouwer rechtszekerheid te geven. Het kan daar dus niet meer de bedoeling zijn dat de overheid landbouwgrond zou kopen met het oog op bebossing.

Ook hier moet ik u teleurstellen, mijnheer Martens, want ik beschik spijtig genoeg over geen informatie over het aantal verzoeken tot vrijwillige aankoop. Vele aankopen komen tot stand in de aangewezen perimeters doordat de medewerkers van de bosuitbreidingsteams actief contact opnemen met eigenaars om naar de verkoopbereidheid te polsen. De binnenkomende verzoeken tot aankoop – formele en informele – worden beoordeeld in functie van een

inpassing in een rationeel beheer door de afdeling Bos en Groen.

De dossiers worden getoetst aan verschillende criteria. De beslissing tot niet-goedkeuring kan op verschillende niveaus gebeuren: negatief advies van de Inspectie van Financiën, geen goedkeuring door de minister of geen begrotingsakkoord. Mogelijke redenen voor niet-goedkeuring en dus niet-vastlegging kunnen zijn: niet gelegen in aankoopperimeter, wel gelegen in aankoopperimeter maar niet grenzend aan het huidige domeinbos, de huidige gewestplanbestemming, pachtsituatie, bodemkwaliteit, landbouwstructuur, bezwaren van het lokale bestuur in functie van de eigen ruimtelijke planning en te hoge prijs of schattingsprijs.

Ook indien een dossier wordt goedgekeurd, betekent dit nog niet dat er automatisch een aankoop is. Er kan geheel of gedeeltelijk reeds verkocht zijn aan derden, tegen een betere prijs, of er kan geen akkoord zijn over de prijs.

Het feit dat de budgetten van het Boscompensatiefonds beschikbaar blijven, is een belangrijk voordeel. Misschien is het beter de nieuw aan te leggen bossen, die als compensatie moeten dienen van de bossen die verdwenen zijn, op de juiste plaats en in de juiste bestemmingszone te lokaliseren, zodat het ook duurzame bossen worden. Limburg moet er toch misschien wat begrip voor hebben dat er in West-Vlaanderen of andere provincies wordt geïnvesteerd.

In het aankoopbeleid van het Vlaamse Gewest zal nog meer prioriteit worden gegeven aan de aankoop van te bebossen gronden, indien nodig ten koste van de aankoop van bestaande bossen. De verwezenlijking van stadsrandbossen staat hierbij centraal. Ook zal de mogelijkheid worden onderzocht om bebossing door derden, zoals particulieren en lokale besturen, extra te stimuleren via het Boscompensatiefonds en op die wijze voor bijkomende compensatiebebossing te zorgen.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik vind het jammer dat er geen duidelijke registratie wordt bijgehouden van die verzoeken tot aankoop, en de criteria op basis waarvan die verzoeken worden afgewezen. U hebt de hele waslijst van mogelijke criteria overlopen, van prijs tot ligging en bodemgesteldheid. Het zou nuttig kun-

nen zijn, willen we een beleid ontwikkelen om hinderpalen weg te werken, dat we een goed overzicht krijgen van de redenen waarom bepaalde verzoeken niet werden ingewilligd.

Het lijkt me sowieso verstandig in een databank te registreren welke eigenaars, eventueel tegen een prijs die momenteel nog niet aanvaardbaar is voor één van beide partijen, toch bereid zijn hun grond vrijwillig te verkopen. We moeten evolueren naar het systeem van de grondenbank. U weet dat we in het decreet hebben bepaald dat, in die gebieden waar de agrarische structuur al is herbevestigd, eigenaars zelf een verzoek kunnen indienen om hun gronden te ruilen of zich te laten uitkopen. We moeten dus een gebiedsdekkend systeem hebben. Dan lijkt het me nuttig dat het agentschap, in nauw overleg met de Vlaamse Landmaatschappij en de grondenbank, gaat bekijken hoe die gegevens centraal te registreren. Die gronden kunnen dan nadien voor tal van doeleinden worden gebruikt, zoals voor ruiloperaties, maar bijvoorbeeld ook voor bebossing.

Uiteraard heb ik er begrip voor dat u vooral duurzame bossen wilt creëren en dat er dan vooral op het vlak van ruimtelijke ordening nog een hele inspanning zal moeten worden geleverd om bosgebieden en bosuitbreidingsgebieden af te bakenen, op plaatsen waar die de bosstructuur maximaal kunnen ondersteunen en versterken. Met die vraag moet ik bij uw collega bevoegd voor ruimtelijke ordening zijn. Ik heb echter de indruk dat er daar heel wat vertraging is. We hebben nu twee buitengebiedregio's aangepakt, met de afbakening van openruimtestructuren. Ik stel alleen maar vast dat dit tot nu toe nog niet heeft geleid tot het aanduiden van bijkomend bos- en bosuitbreidingsgebied op de gewestplannen. Ik hoop dat de afbakeningen van die buitengebiedregio's en de openruimtestructuren daarin snel tot een vervolg zullen leiden, tot verdere stappen, waarbij door gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen bijkomende bos- en bosuitbreidingsgebieden worden aangeduid.

De heer Patrick Lachaert: 'Bosgebied' is een planologisch-stedenbouwkundig begrip. Ik vraag me af of de aankoop van dergelijke gebieden een meerwaarde betekent. Ze zijn immers planologisch-stedenbouwkundig beschermd. Alleen is men er bij aankoop eigenaar van. Wat de bestemming betreft, verandert dat eigenaarschap echter weinig.

In het verleden is vanuit de hoek van de administratie getracht om niet-bosgebieden aan te kopen,

vooral dan gebieden die in de landbouwzone liggen – geel op het gewestplan – en al dan niet landschappelijk waardevol zijn. Dat stuitte op heel wat bezwaren van de landbouwsector, wat begrijpelijk is, omdat dat ook waardevolle landbouwgronden zijn. De vraag is waar we bosgebieden moeten kopen die een meerwaarde betekenen voor de uitbreiding van het bos in Vlaanderen. Volgens mij is dat niet in het planologisch beschermde bosgebied, ook niet in de zuivere landbouwzone, maar in de bosuitbreidingsgebieden. Vandaag is daar nog geen bos, maar er moet bos worden gerealiseerd, aangezien het gebied in een bosuitbreidingsgebied ligt, waar de eigenaar blijkbaar niet is overgegaan tot het realiseren van het bos. Daar moeten we ons punt maken. Dan zullen we geen discussie krijgen met de agrarische sector en evenmin met de eigenaars.

In het verleden hebben we ons accent wat verkeerd gelegd door te vaak de administratie bossen te laten aankopen, al dan niet gedwongen, in gebieden waar het niet onmiddellijk verantwoord was. Het heeft geen zin heel Vlaanderen in bosgebied te leggen, we moeten prioriteiten leggen. De prioriteiten moeten volgens mij in het bosuitbreidingsgebied liggen waar er vandaag geen bos is en de eigenaar niets doet.

De heer Bart Martens: Ik heb niet gesuggereerd dat de accentverschuiving die de minister wil doorvoeren van de aankoop van bestaande bossen naar nieuw te bebossen gronden, bosuitbreiding dus, verkeerd zou zijn. We moeten vooral planologisch nieuwe ruimte creëren voor bijkomende bossen; daar bestaat niet de minste twijfel over. Ik stel alleen vast dat het proces dat is opgestart in de twee buitengebiedregio's, dat is afgerond en waarin al een eerste beslissing is genomen door de Vlaamse Regering, nog niet heeft geleid tot nieuwe gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen voor bosuitbreiding of nieuw bosgebied. Als we de doelstelling van het ruimtelijk structuurplan willen halen voor 10.000 hectare bijkomende bosgebieden, zullen we daar dringend werk van moeten maken, anders zullen we op twee fronten verliezen. We zullen dan de uitbreidingsoperatie niet kunnen waarmaken en evenmin het compenseren van het bestaande bosareaal. Dan zal het bosareaal misschien nog afnemen in plaats van toenemen, zoals we in het kader van het ruimtelijk structuurplan zijn overeengekomen.

De heer Patrick Lachaert: Ik weet van minister Van Mechelen dat het nu in een versneld tempo gaat. Er is een planologische afweging, er zijn gebieden waar iedereen het eens is over enerzijds wat agrarisch is en

agrarisch moet blijven en anderzijds wat bos is en bos moet blijven. U weet dat er niet alleen het planologische aspect is, maar ook de politieke discussie die gaat over de zones die daartussen zitten. De vraag is of het naar links gaat in de gele zone, ofwel dat het naar rechts gaat in de groene zone. Dat is de uitdaging. Het is aan iedereen die met het beleid bezig is, om daar binnen redelijke lijnen uitsluitel over te geven. Er zal een stuk in de agrarische sector blijven en een stuk naar de groene sector overgaan. Daar moet het geld in worden geïnvesteerd. Volgens mij moet dat niet worden geïnvesteerd in wat nu bos is en groen is ingekleurd op het gewestplan of in een bufferzone.

We hebben in het verleden een verkeerd signaal gegeven en op de duur hebben we iedereen tegen ons in het harnas gejaagd en kon er niets meer vrijwillig geschieden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
